

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **V. I.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2020, č. j. 11 A 246/2018 - 27, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2018, č. j. MV-114796-6/SO-2018. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatele a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 9. 2018, č. j. OAM-17600-32/TP-2017, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o povolení k trvalému pobytu pro nesplnění podmínky 5 let nepřetržitého pobytu na území České republiky.

[2] Z rozhodnutí žalované vyplývá, že stěžovatel pobývá na území České republiky od roku 2011, a to na základě různých pobytových oprávnění. Celková doba povoleného pobytu na území České republiky tak činila více než 5 let. Správní orgán I. stupně však zjistil, že dne 31. 3. 2016 požádal stěžovatel o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Řízení o této žádosti bylo zastaveno s právní mocí ke dni 15. 1. 2018. Fikce pobytu se tak podle § 47 odst. 4 ve spojení s § 68 odst. 3 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), do celkové nepřetržité doby pobytu na území České republiky nezapočítává.

[3] Společně s kasační stížností podal stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodnil tím, že má v České republice dlouhodobě své zázemí, a to jak pracovní (je jednatelem české obchodní společnosti, dříve zde studoval), tak také rodinné, neboť zde žije jeho přítelkyně – T. V., nar. X. Přestože svou pobytovou situaci řeší žádostí o vydání nového pobytového oprávnění (povolení k přechodnému pobytu), má za to, že napadený rozsudek městského soudu trpí takovými vadami, pro které je třeba jej zrušit, přičemž nebude-li kasační stížnosti odkladný účinek přiznán, bude nucen do doby vyřízení své žádosti o přechodný pobyt či do doby skončení řízení o této kasační stížnosti žít v zemi, ve které již nemá žádné zázemí. Zcela zjevně by tak došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho práva na soukromý a rodinný život a práva na spravedlivý proces. Je zde tedy důvodné nebezpečí, že bude nucen opustit území České republiky, než bude o jeho kasační stížnosti rozhodnuto.

[5] Žalovaná k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedla, že není splněna podmínka vzniku nepoměrně větší újmy, neboť stěžovateli v důsledku nepřiznání odkladného účinku žádná újma vzniknout nemůže. Ta může vzniknout až v případě správního vyhoštění, proti kterému má však stěžovatel možnost bránit se žalobou, která má odkladný účinek ze zákona. Současně poukázala na skutečnost, že stěžovateli jakožto žadateli o vydání povolení k přechodnému pobytu svědčí tzv. fikce pobytu do doby rozhodnutí o jeho žádosti. Smyslem odkladného účinku přitom není suplovat jiné pobytové oprávnění.

[6] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tam, kde kasační stížnost nemá odkladný účinek ze zákona, je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského, resp. městského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pouze pro případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[8] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelem a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny.

[9] Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní, a je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou

pokračování

konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní. Tvrzení stěžovatele musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem městského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015 - 50, či ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32).

[10] Stěžovatel navrhoval přiznání odkladného účinku s ohledem na ochranu svého práva na respektování soukromého a rodinného života a dále svých procesních práv. Předmětem řízení v nyní projednávané věci je však přezkum rozsudku městského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byla zamítnuta stěžovatelova žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Důsledkem rozhodnutí žalované tedy bylo, že stěžovateli nebyla udělena určitá konkrétní (vyšší) forma pobytového oprávnění. Nabytí právní moci tohoto rozhodnutí však nemá bezprostřední následek spočívající v tom, že by stěžovatel byl státní mocí donucen území České republiky opustit. V daném případě totiž nejenže stěžovateli dosud nebylo uloženo správní vyhoštění s vymezením doby, po kterou by mu nebylo umožněno vstoupit na území členských států Evropské unie, ale žalobou napadeným rozhodnutím mu ani nebylo odňato dosavadní pobytové oprávnění. Tím se nyní posuzovaná věc liší od případů, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o odnětí stávajícího pobytového oprávnění z důvodů, u nichž je patrné, že daný cizinec má malou šanci získat jiný typ pobytového statusu na území České republiky, mají bezprostřední následek v podobě povinnosti cizince území České republiky opustit (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100). Povolení k trvalému pobytu není jedinou možností, kterou může stěžovatel využít k tomu, aby mohl žít v České republice se svojí rodinou. Nepřiznání nejvyššího pobytového oprávnění stěžovateli nijak nebrání v tom, aby si další pobyt na území České republiky zajistil prostřednictvím jiného pobytového oprávnění. Z vyjádření žalované, jakož i samotného stěžovatele, nadto vyplývá, že stěžovatel je v současné době žadatelem o vydání povolení k přechodnému pobytu.

[11] Nejvyšší správní soud proto po posouzení povahy napadeného správního rozhodnutí a stěžovatelem tvrzených důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dospěl k závěru, že výkon, resp. jiné právní následky rozsudku městského soudu pro stěžovatele samy o sobě nepředstavují bezprostředně hrozící újmu na jeho procesních právech, ani na jeho právu na respektování soukromého a rodinného života. Není proto splněna hned první podmínka pro přiznání odkladného účinku.

[12] Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[13] Usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je pouze dočasné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. srpna 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu